

Overweging 2^e Pinksterdag 2018

Dat verhaal van Pinksteren over die goede geest, is het verhaal van mensen die elkaar vinden. Vinden in alle verscheidenheid. Niet voor niets klinkt met Pinksteren het lied in de kerken: De Geest des Heren heeft een nieuw begin gemaakt, in al wat groeit en leeft zijn adem uitgezaaid. De Geest van God bezielt wie koud zijn en versteend herbouwt wat is vernield maakt één wat is verdeeld.

Voor mij is dat Pinksteren: de geest die één maakt wat is verdeeld.

Niet voor niets horen de mensen de vrienden van toen allemaal spreken in hun eigen taal.

En die vrienden, zo maar bij elkaar geraapt, werden niet alleen verstaan door anderen maar gingen ook elkaar verstaan en begrijpen. En gingen aan de slag en brachten dat wat in hun kleine kring met wat aanhangers leefde na Pinksteren verder tot op de dag van vandaag.

Die Geest van Pinksteren is ook de Geest die ons hier bij elkaar brengt. Ook allemaal verschillende mensen, allemaal met onze eigen kijk op God, op samenleving maar wel vanuit eenzelfde boodschap, die boodschap die ook die vrienden destijds bezielde: het doen van het goede, het doen van de liefde.

En zo is ook onze kerk een bij elkaar gevoegd geheel van mensen die in al hun verscheidenheid, in al hun verscheidenheid van opvattingen over van alles en nog wat door die goede geest één zijn.

En dat vind ik zelf het mooiste van de kerk dat we eenheid zijn in verscheidenheid. En ik vind persoonlijk dat ook goed zo.

In onze kerk mag kardinaal Eijk zijn mening geven over de paus omdat hij een andere opvatting heeft over de kerk en over interpretatie van geloofsstandpunten dan de paus en wellicht ook velen hier.

In onze kerk mogen 'nieuwe' katholieken en mensen die zich bekeren zich thuis voelen bij een orthodoxe opvatting terwijl velen van ons wellicht een vrijere opvatting en kijk hebben op de kerk en op kerk-zijn.

Waarbij aan de ene kant er in onze kerk mensen zijn die weinig moeten hebben dan dogma's, vastomlijnde regels en voorschriften en liefst daar verre van blijven, zijn er ook mensen in onze kerk die zich juist veilig en geborgen weten bij regels en voorschriften en in beton gegoten dogma's omdat hen houvast biedt.

En al deze mensen allemaal van verschillend pluimage, met een heel verscheiden set van ideeën, gedachten, opvattingen vormen die kerk van Christus, diezelfde Christus die zijn goede Geest over ons uitstort.

Dat is toch fijn, dat is toch prachtig dat dit bewerkstelligt wordt door de Geest die waait en blaast waar hij maar kan.

Ik hoop en vertrouw erop dat onze kerk zo pluriform en verschillend mag blijven omdat die eenheid in verscheidenheid door sommigen misschien zal zwakte wordt gezien maar door mij, en hopelijk door velen anderen, ook als kracht wordt gezien.

Zo kan zo mag die Kerk een huis zijn en een thuis zijn voor velen.

Dat het zo mag zijn, zo mag blijven.